

[Carlsen-Skiødt.]

to foregaaende ærede Talere, skal jeg ikke sige mere derom i første Omgang, idet jeg gaar ud fra, at Ministeren vil svare paa de Spørgsmaal, der er stillet, og ogsaa vil komme med en Begrundelse af den Administration, der har fundet Sted med Hensyn til dette Punkt.

Jeg kommer derefter til et meget vigtigt Punkt, til det Spørgsmaal, der omhandles i den lille § 8, Censuren. Selvefølgelig har man ogsaa paa dette Omraade indvundet forskellige Erfaringer, men jeg tror ikke, man tør nægte, at der har været Grund til, i alt Fald i visse Tilfælde, at øve Kritik overfor den Censurering, der har fundet Sted.

Grundbetragtningen overfor al Filmsfremstilling og Biografteatervirksomhed maa jo være den, at det, der fremstilles og forevises, skal være kunstnerisk, folkeopdragende, belærende; det skal virke som en Kulturbærer, ikke mindst overfor den opvoksende Slægt. Denne Betragtning vil jeg meget gerne understrege og mener, at den maa lægges til Grund ogsaa for Censureringen. Nu maa man indrømme, at Loven som saadan ikke siger meget om Censureringen, kun to smaa Linier har den derom:

„Censuren maa ikke godkende Billeder, hvis Forevisning vil virke forraaende eller paa anden Maade moralsk nedbrydende.“

Denne Paragraf er betydeligt kortere end den tilsvarende norske, der var Forbilledet i 1922; Nordmændene havde dog ment, at de maatte sige lidt mere om dette vigtige Afsnit indenfor Biografteatervæsenet. Jeg ser meget godt, at det vil være vanskeligt at udforme det i Enkeltheder, men paa den anden Side siger det, vi har i vor danske Lov, efter min Mening ikke ret meget.

Jeg vil i denne Forbindelse ogsaa gerne pege paa det Forhold, at man jævnlige paa Plakaterne ser, at til den og den Forestilling er der ikke Adgang for Børn under 16 Aar. Hvis man endelig vil opretholde en saadan Aldersgrænse — et Forhold, der i mange Tilfælde kun betyder en Anbefaling for det nævnte Stykke overfor alle dem, der er over 16 Aar —, vil jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister, om der ikke var Anledning til at forhøje denne Aldersgrænse i alt Fald til 18 Aar. Saa vidt jeg ved, er Forholdet det, at ved visse Afhøringer i Nævningesager kan Dørene lukkes for Personer under 18 Aar, og naar det er Tilfældet, saa forekommer det mig,

der er Anledning til at fastsætte den samme Aldersgrænse ogsaa paa det her omhandlede Omraade for visse Biografteaterforestillinger. Det, der forevises paa Biografteatre, er i mange Tilfælde netop Handlinger af samme Art som dem, der behandles og paa- kendes indenfor Nævningeretten.

I det hele taget maa jeg mene, at en Hovedopgave for Censuren maa være den at værne om vort Lands Ungdom, og man kan vist ikke skjule — det har jeg i alt Fald ved de Undersøgelser, jeg har kunnet foreage, bragt i Erfaring —, at adskillige unge Forbrydere, der har været fremstillet for Dommere til Afhøring, har oplyst, at den første Vejledning til at begaa den Forbrydelse, de har udført, har de faaet netop paa Biografteatre. Det er Oplysninger, der kan kontrolleres fra de forskellige Retter. Man vil deraf forstaa, at det ikke er ligegyldigt, hvor streng Censuren er.

I denne Forbindelse melder der sig et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil stille baade til det kommende Udvalg, Rigsdagen og den højtærede Minister. Kunde det ikke tænkes, at Staten deltog i Fremskaffelsen af gode danske Films? Staten har tidligere og endnu vedblivende i ret stor Udstrækning støttet baade det ene og det andet, og naar Filmsafgiften i Øjeblikket gaar op til 300 000—400 000 Kr. om Aaret, er der dér et Beløb, som jeg vilde mene kunde finde god Anvendelse som Støtte til Fremskaffelse af gode Films. Her er en Opgave for Staten, og jeg vilde mene, at det ikke var den ringeste Opgave for Staten at tage op.

Sagen er nemlig den, at ikke mindst de unge ønsker at gaa i Biografteatre. Naar man ser det Antal, som særlig i Storbyer Dag efter Dag, undertiden gentagne Gange om Dagen, besøger Biografteatrene, maa man indrømme, at Samfundet i høj Grad er interesseret i Fremskaffelsen af gode Films. Jeg har bragt i Erfaring, at den italienske Regering har tilbudt at bekoste Opførelsen af et internationalt Institut for Fremskaffelse af folkeopdragende Films. Den italienske Regering har altsaa Øjet aabent for den Betydning, Forevisning af Films har som Opdragelsesmiddel. Det er mig ogsaa bekendt, at Folkeforbundet har anbefalet dette den italienske Regerings Tilbud. Jeg understreger dette, fordi det viser, at den italienske Regering har det rette Syn paa Sagen, og det var jo ikke utænkeligt, at vi ogsaa her i Danmark kunde lære noget rigtigt af den italienske Regering.

Med Hensyn til Filmscensuren skal jeg